

10.
2016

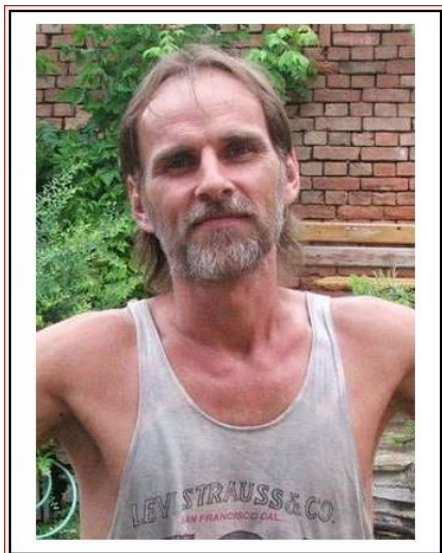
Vyšlo: 16. 8. 2016

Sjednocený informačník pro malíře, patlálky, spisovatele a pisálky – CZ&S

Milé dámy, vážení pánové, vážené dámy, milí pánové, přátelé, přítelkyně a jiní

Než mě se znechucením smažete, tak alespoň přijměte úvodem můj srdečný pozdrav.

(Teď už to můžete smazat.)

V šerém dávnověku, kdy už v Česku sice nevládli Přemyslovci, ale současná byrokratická diktatura teprve nabírala dech, došla velké slávy a ohlasu parta nadšenců sdružených pod názvem Amatérská obrazárna. A v ní po určitou dobu řádl jistý anonym pod pseudonymem Nemr(a)va, který, když v ní objevil galerii Vitina Mikuše, napsal svou bla-bla-bla kritiku č. 14:

a. Z pohledu socialistického realismu:

Vynikající dílo (Vitina Mikuše) je dokladem socialistického realismu vítězícího nad různými úpadkovými –ismy. Angažovaná témata svědčí o pevném a zásadovém postoji soudruha umělce.

Rafinovaný postoj soudruha psa Pohraniční strážce, který svým dobráctvím klame narušitele hranic, aby je vzápětí dodal všanc trestající ruce dělnické třídy. Soudružka z StB, celý den převychovávající v Gulagu třídní nepřátele, má čas jít se umýt pouze v noci, ale i přitom ostražitě hledí vzhůru, jestli se neblíží letadlo, rozhazující nepřátelské letáky. Nebo staveniště budoucí atomové elektrárny V.I.Lenina, na němž dosud stojí pár borovic, velice nápadité budovatelské téma. Kouzelně pojaté jsou malé Jiskry, chystající se na plenární zasedání mateřské školy. Fascinující je též arabský revolucionář z VUML-Kajdy, ten rozhodný pohled vyzařuje revoluční směrlost.. Ano, vážení diváci, tak má vypadat angažované umění!

b. Z pohledu nezaujatého diváka:

Kdo umí, umí. Kdo neumí, čumí. Já čumím. Kdybyste nenamaloval nic jiného, než ty **Borovice** (hned mám chuť vyrazit na čundr) a **Zátiší**, namaloval jste dost (v tom nejlepší slova smyslu). Pes opravdu vypadá jako **Kámoš** a každý z nás si asi toho svého jistě představí v jeho pozadí. Děti by potřebovaly trochu změkčit, působí tvrdým dojmem. Ty ostatní dámy jsou sice vyvedeny pěkně, ale pro můj nezrálý vkus trochu barvotiskově a trochu kýčovitě. Nic proti perfektně odvedenému řemeslu, ale větší kumšt je ukázat krásu tam, kde ji nikdo nehledá nebo nečeká. U ženských je to povinnost (být pěkná) a navíc opravdu

Kámoš

pěkné ženské je třeba nechat mužům bez fantazie, jak pravil klasik. Nejhezčí ženská je stejně vlastní maminka. Já myslím, že borovice i ta zátiší a mnoho jiných věcí, nálad, situací Vás potřebují mnohem více, aby si jich také někdo (a vůbec) všiml. A ještě jedna, omlouvám se, neomaleně znějící poznámka: Za invaliditu Vás asi všichni politujeme, ale za pěkné obrazy Vás budeme obdivovat. Berte radši to druhé.

c. Doporučení investorům: Hoši neváhejte, nemáte co ztratit...

S pozdravem „Neberte mne (příliš) vážně“

samozvaný kritik Nemr(a)va <mailto:> 7.11.2004

Na tuto bla-bla-bla kritiku zareagoval Vitin Mikuš s noblesou:

Díky panu Nemravovi za kritiku, doufal jsem že mou stránku přehledně, ale je to po čertech vykutálený lišák, mohl by se klidně pustit i do politiků, aby rozvířil ty smrduté a hnusné vody našich pánů konšelů. Jinak z vaší nabídky beru tu druhou možnost, chtěl jsem jen ukázat, že díky nemoci skončí člověk tam, kde chtěl vlastně vždy být.

Vždy jsem chtěl malovat, ale pro nedostatek sebedůvěry jsem od toho utíkal, až zapracoval osud a když to nejde po dobrém, tak tady to máš....a teď se nemáš na co vymluvit a maluj. Nechci, aby mne někdo litoval, na to si bohatě vystačím sám. Tak ať se Vám daří ve Vaší tvorbě, doufám, že Vás brzo poznáme, ještě jednou dík a vzhůru k lepším zítřkům. vitin.mikus@volny.cz 7.11.2004

Tak začalo naše kamarádství a hlavně můj obdiv k tomu, jak maloval. Hodně k tomu přispělo to, že Vitin, na rozdíl od pologramotné většiny českého obyvatelstva, uměl nejen číst, ale také (!) psát a písmem vyjadřovat své úvahy a názory. Složením tří jeho diskusních příspěvků vznikl i následující text, který se objevil i v jednom z „almanachů“ Amatérské obrazárny:

VYZNÁNÍ REALISMU (Vitin Mikuš)

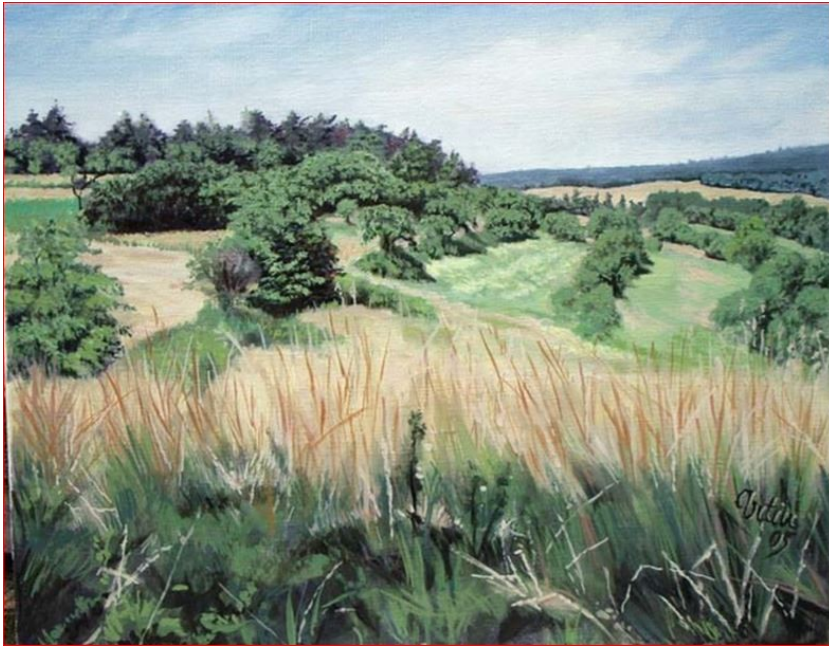
Jelikož moje dcera chodí na gymnázium, trochu se připravuje na školu a listuje knihami na další ročník. Objevila zajímavý citát, nad kterým jsem se pozastavil, protože na něm něco asi bude:

"Čím strašnější je svět, tím abstraktnější je umění, zatímco klidný svět míru tvoří umění realistické." Paul Klee

Tak když se podívám na současný směr v umění a tu bídu kolem, asi nemohu než souhlasit.

Přemýšlel nad tím výrokem z učebnice a opravdu na tom něco bude. Když je mi hezky mírovo, rád maluji přírodu, lidi, tak jak jsou, připadá mi, jako bych tím vzdával dík za existenci toho, co zrovna maluji. Ale když jsem v blbý náladě, tak radši nemaluji, protože by fakt vycházely jen pusté abstrakce. Ono je to asi dáno tím, že abstraktní umělec není spokojen sám se sebou ani se světem kolem, a proto má potřebu buď tvořit

Z cyklu **Můj kraj**

něco nového, potvrzujíc si tím svoji dokonalost, nebo podlehl tomuto směru a tlaku módní vlny, proto se snaží přizpůsobit. Vzhledem k tomu, že si myslím, že nic dokonalejšího než příroda a stvoření kolem mne neexistuje, vystačím si s těmito náměty. Když přijdu do krásného údolí a mám fotoaparát, chci tu krásu kolem zachytit a zachovat. Pokud bude to údolí zavezeno odpady, určitě se budu snažit vytvořit jiné. Proto si myslím, že realismus je jediný směr, který přežije a je nadčasový, neboť zachovává svědectví o prostředí a situacích pro další generace. Viz krajiny starých mistrů. K čemu by nám byla pustá abstrakce, kterou by popisovali stav svojí duše? K ničemu. Takto máme obrovský poklad, zachované krajiny, nálady, vše jak to kdysi bylo. Foťák nic takového nezachytí. Obraz musí mít to okouzlení svého tvůrce v sobě, pak působí velkým dojmem. V tom citátu jsem se našel. A ještě bych to trochu rozvedl, neboť nemyslím, že bych neměl fantazii, ale nevím jak vy, já když sednu k plátnu a chci něco malovat, vždy je mi líto nenamalovat nějaké hezké zátiší, krajinu, jen proto, abych maloval svoji fantazii. Nějak mi to

připadá jako ztráta času a je mi líto té námahy. Protože si myslím, že všechno kolem nás opravdu stojí za malování. Je mi to líto tak, jako kdybych měl prospat krásný den. Je nenávratně ztracen, i kdyby se mi zdálo tisíc krásných snů. Ale ani těch tisíc snů nevydá za jeden krásný a prožitý den. A proto nechci malovat sny, abstraktno, to není skutečnost, to není prožitek. To je jen ten pouhý sen, představa, iluze, ale takových několik borovic na kraji lesa, vůně jehličí a kůry, motýli a luční kvítí, to je to, co bych chtěl svými obrazy předat. Nebo, jak píše Věruš, domečky pro skřítky. Neříkám nezapojit do toho trochu fantazie, ale pokoušet se něco nového vytvářet?

Víte, co se mi jednou přihodilo? Byl jsem na jedné výstavě ve Znojmě - byla to nějaká abstrakce, kde jsem se potkal se známými. Větší hlouček lidí procitěně diskutoval o duši umělcově, zejména ženy byly u vytržení, ale ti lidé ve svých domech měli reprodukce Šiškina, Mánesa a nějakých dalších krajinářů, vyloženě realistických až romantických. Ale aby byli tzv. in, museli diskutovat na výstavě o něčem, co se jim v podstatě nelíbilo a ani tomu nerozuměli. To je snobismus. A není ojedinelý.

Dcera

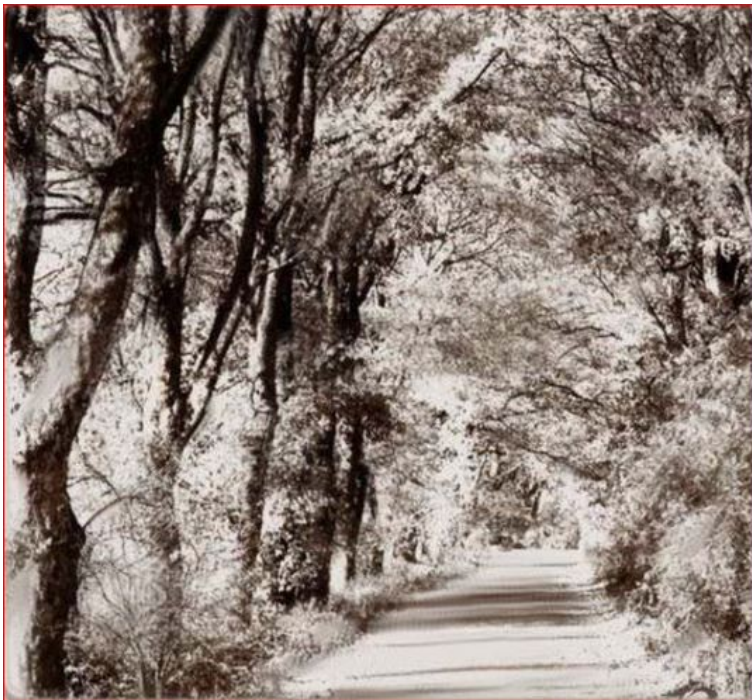
Takže jsem rád, že jsem se něco dočetl a jsem rád, že mohu předávat lidem radost a potěšení mými realistickými obrazy.

Teď by mohl nechtěně vzniknout dojem, že Vitin byl filosofující akademický suchar, takže ten omyl rychle napravme. Z Vitinova pera pochází také jeden příspěvek, kterým reagoval na výzvu s volným zadáním „Stalo se při malování“:

NA STROM... (Vitin Mikuš)

Já bohužel nemám tu sebedůvěru, abych maloval někde veřejně, pořád si myslím, že na to ještě nemám. Proto, když jsem chodil malovat ven, vždy někam, kde opravdu nikdo nechodil, a protože jsem bydlel ve vesnici, kde byla v okolí kouzelná příroda, nebyl to problém. Jednou koncem léta jsem chtěl namalovat třešňovou alej za vesnicí, mezi poli, staré zpuchřelé stromy, nádhera na námět. A protože tou alejí se šlo už jen k místnímu JZD, vyčíhnu jsem ten okamžik, kdy už tam nikdo nebude a ženské s odpolední z kravína se budou vracet až večer, to už jsem měl být hotov.

Zaujal jsem pozici, a dal se do malování. Tak jsem se zabral do práce, že jsem si nevšiml zvuků za mými

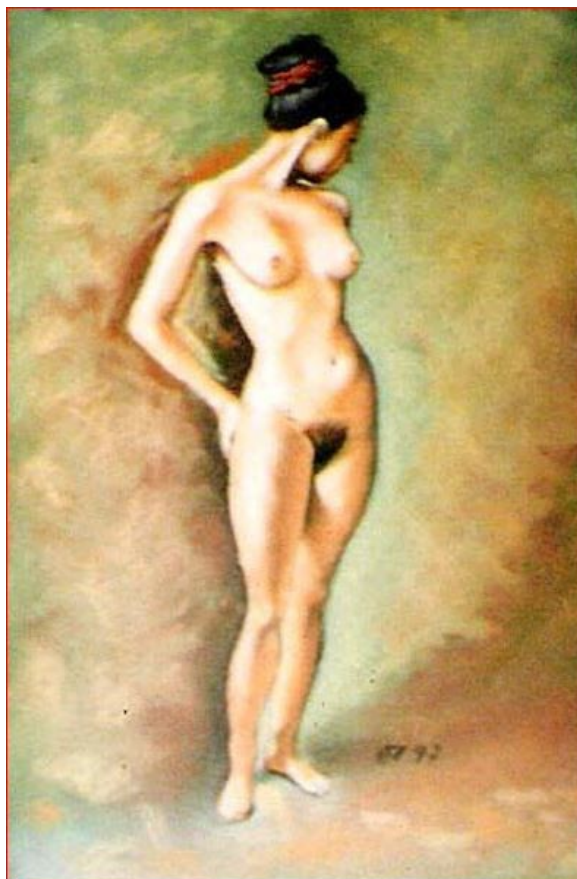
Letní alej – malba kávovou sedlinou

zády, když už mi něco funělo doslova na nohy, otočím se, a za mnou obrovský kanec, svině s mladými. To si nedovedete představit, co to je za hrůzu, takto si civět z očí do očí s něčím tak nevyzpytatelným a tajuplným. Doslova jsem cítil každý kořínek vlasů, jak se mi hrůzou naježily. Byl jsem tuhý jak sloup, což mi možná nejvíc pomohlo. Když se mi trochu vrátil rozum, napadla mne jediná myšlenka: co nejrychleji vyskočit na nejbližší strom, útek by byl nesmyslná záležitost. Pomalu jsem otočil hlavu a zjistil, že strom za mnou má dost nízko větve, tak jsem zmobilizoval veškeré síly, v duchu vyměřil vzdálenosti, napočítal do tří a na tři vyrazil. Bylo neuvěřitelné, za jakou chvíli jsem seděl ve větvích, svině okamžitě pode mnou, selata se hrabala v mém nádobí.

Když svině viděla, že nemá šanci, obrátila pozornost na mladé a šla jim pomoci s jejich dílem rozrýt mi veškeré nádoby, které zůstalo na zemi. K mé nelibosti je to bavilo hezkou dobu, z nedaleké kukuřice jim přišlo na pomoc jejich nějaké příbuzenstvo, dokonce staří polehávali a zády se váleli a drbali na mém stojanu, který samo sebou dlouho nevydržel. Když mi začaly dřevěnět nohy a já přemýšlel co dál, zaslechl jsem v dáli nějaké švitoření. Chvilí jsem nevěděl, co to může být, ale záhy bylo vše jasné: ženské se vracely po odpolední z kravína! Svině začaly větřit a zpozorněly, a když byly hlasy docela blízko, se svými zkroucenými ocásky nahoře pomalu mizely v kukuřici a za nimi následovala mladá selata. Když se zavřela kukuřice za posledním z nich, ženské už stály pod stromem a samozřejmě se velice smály. „No jo, mladej, my tudy chodíme každé den a schválně hulákáme nahlas, aby nás ti kňouři slyšeli a utekli, tak sis poseděl na stromě, jak dlouho?“ No byl jsem naprosto pro srandu, nakonec je to přešlo, pomohly mi posbírat zbytky nádobí a vydali jsme se k domovu. Jak znáte ženské, pro sebe si to nenechaly, a když jsem zašel na pravidelné posezeníčko do hospůdky, byl jsem přivítán obrovským smíchem a začali mi říkat „Bivoj“. Tak jsem na nějakou dobu na malování venku zapomenul. Po nějaké době jsem se zas odhodlal, ale dával jsem si jó pozor, abych nezavdal příčinu další místní pověsti.

Cikánka

Studie aktu

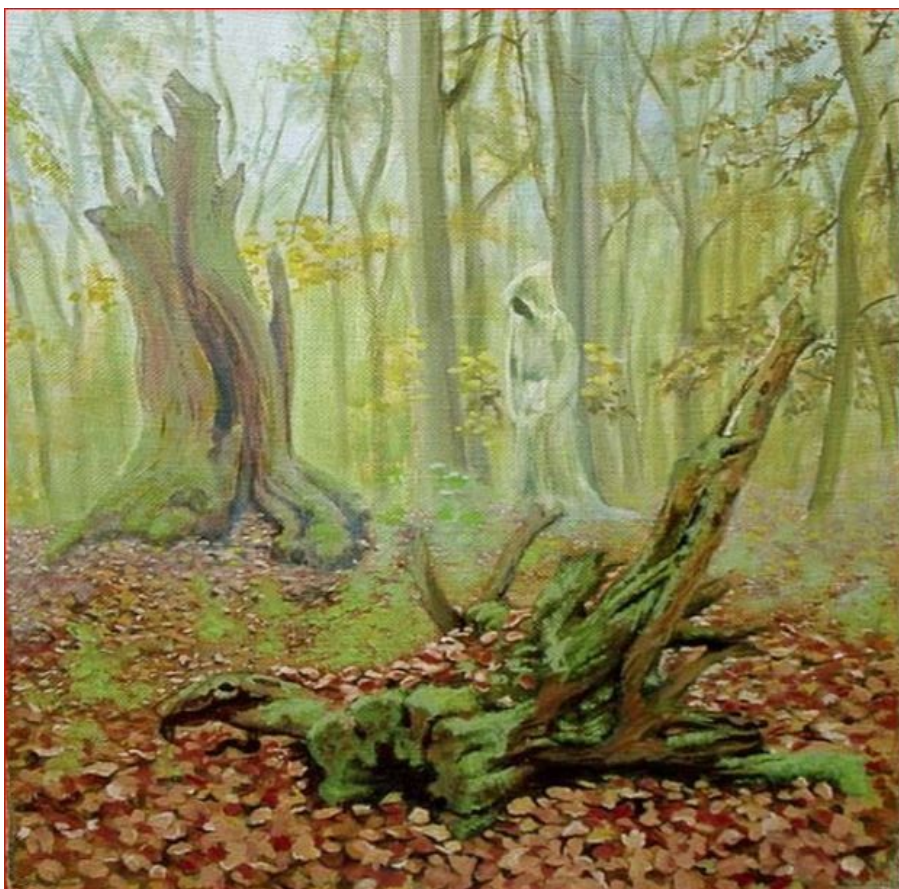

Archanděl

Sourozenci

Zátiší přízraků

Zašlá doba

